

אברהם ברוידס, סופר ומשורר
(1907-1979)

ניצבנו מול גוש ההר ובטרם יעלה
השחר התחלנו לצעוד... תוך
עמידה הסתכלתי להנאתי בנוף
המרהיב והקוסם... ראשי
המסוחר לא יכול לשאת ביפעה
המסנוורת... זרקתי מבט
אלכסוני למרחב המצודה,
ונצטיירו לי היכלי-סוד רוחפים
באוויר. השמים נתלקחו בזהרם
התכול, הבהיר. השמש כבר
עלתה בעוז ובהדר. החום גבר...
אספתי שארית כוחותי
והתאמצתי להתגבר."

ערב בבית

לחן: עמנואל עמירן
מילים: אברהם ברוידס

הָעֶרֶב בְּבֵית גֵּר חָג מְלַבֵּל
לְזִכָּר הַפֶּלֶא בְּיָרֵחַ כֶּסֶל
הַגֵּר הַדוֹלֵק בּוֹ רֶמֶז וְאוֹת
לִימֵי גְבוּרָה נְסִים וְתִשׁוּעוֹת
רְאוּ וְהִבִּיטוּ בְּנֹת וּבָנִים
הַגֵּר מִתְּלַקֵּם בְּאַלְף גִּנִּים
הוא גֵּר יִשְׂרָאֵל הַעֲתִיק וְחָדָשׁ
מְדוּר וְצַד דּוֹר אֲוֵרוֹ יִתְקַדָּשׁ.

נולד בוויילנה שבליטא. שם למד
בחדר ובגימנסיה העברית. בנו
של הסופר יצחק ברוידס.
ב-1923 עלה ארצה. תחילה עבד
כפועל בניין ולאחר מכן התמסר
לכתיבה ולפעילות ציבורית. נמנה
עם מייסדי "הסתדרות הנוער
העובד". בשנים 1928-1964
כיהן כמזכיר "אגודת הסופרים
העבריים בארץ ישראל" וערך
את ביטאון האגודה. כתב ספרי
שירה ופרוזה, ובהם שני קבצים
לזכר חללי מלחמת השחרור
וספרים רבים לילדים. ספרו
"מאדם לאדם" זכה בפרס ברנר
וספרו "שורשים בסלע" זכה
בפרס לספרות יפה מטעם
עיריית חולון. ב-1978 קיבל את
התואר "יקיר תל-אביב-יפו".

**בשנות השלושים עלה ברוידס
למצדה במסע שהטביע בו רושם
עז, וכך כתב: "הדבר קרה
בשעתו, בחודש ניסן, הוא מועד
הזיכרון לנפילתם הטראגית של
גיבורי מצדה. השתתפתי בסיום
חלוצים... בשעה ארבע כבר**